

Мили единородни Българки!

Отъ няколко години насамъ, слава Богу! почувствуваха ползата отъ просвещеніето и за женскія родъ и въ нашето любезно Отечество, България. И, благоже! благоже! каквото са чѣла, нийде не е останалъ градъ или градецъ безъ женско училище. — Но едно нащо е достойно за въздишане — рѣдкостта на съставни учебни книги, колкото за мъжкיא родъ (полз), толкось юще повече и за женскія. Но мъжкїю родъ не е за съжаленіе толкось достоинъ; защото той щото не намери въ отечеството си, търси го и го намерва у чужди страни, и много пѣти у тежрде отдалечени Държави и Царства!!! Ами ний клети жени, като немами средство да странствуваме, какво да правимъ? — Немами съставни книги, за да са научимъ въ училището по основно; немами и време доволно да проведемъ въ него; немами, както учебни, тѣй и въжикашни за прочитане книги; щото научимъ за малкото временце въ училището, и него забравамъ, като оставимъ. Прочее, питамъ, какво треба да правимъ? — Да улсвимъ перото, и сака споредъ силата си да гледа да изработи нащо за своите дръжки. Ето, азъ споредъ силата си изработихъ тась книж-